

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 2. Quantopere olim Poëtæ sint honorati?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

vt omnia ex industria facere assuescerent, voluit diuina sapientia, & artes, & virtutes, honoribus acui. Siquidem, vt Claudianus canit,

Egregios inuitant pramia mores.

Et quamuis multi boni artifices malis sint moribus, tamen etiam hoc sæculo à multis honorantur, ob utilitatem. Apud Thesalios capitale est, occidere ciconiam, non ob aliud, nisi quòd serpentes interficiat: par- citur & apud Britannos miluis, quòd vr- bem raptis extis repurgent: ita & opifici- bus & artificibus quibusdam bibulis, & ga- neonibus, honor, habetur, non quòd ipsi digni sint, sed quòd illorum opera nobis sint vsui. Apollonius rogatus à Babylonix rege, quomodo tutò regnare posset, *Si multos in- quiebat, honoraueris, paucis verò credideris.*

§. II.

Quantopere olim Poëta sint honorati?

Quantum stimulum artificibus adiecit Alexander Macedo, cum edicto vetuit, ne quis se præter Lysippum ære, Praxitelem marmore, Apellem coloribus fingeret? Ti- tillauit & Æschylum mirificè, quòd popu- lus Atheniensis statuerat, vt solius illius fa- bulæ post eius mortem referrentur. Hinc
falsum

Cladiano
in laud.
Stilico-
nis pa-
neg. 2.
Bruson,
lib. 3.

Scaliger.
lib. 3.
Poëtices.
cap. 37.

falsum illud eius dictum, *Cum Euripide simul mortuam tragœdiam*: quia eo mortuo, tragœdiæ illius non recitabantur, sed suæ tantum. Quamquam Euripidis tragicorum principis tanta fuit autoritas, apud Syracusanos, ut cum duce Gylippo Syracusani maximam cladem Atheniensibus intulif-

Plutarch.
in vita
Niciæ.

sent, Niciam & Demolthenem Imperatores occidissent, multos captiuos duxissent; multi captiuorum, cum versus Euripidis memoria tenerent, ob eos ipsos, libertate sint donati à Siculis hunc Poëtam summè admirantibus: qui postea Athenas reuersi, Euripidi pro libertate data gratias agobant. Multi per ciuitates Siciliae dispersi ac vagi, victum sibi horum versuum recitatione comparabant. Quæ res non amorem tantum laboris, verum etiam enthusiasum, aut furorem quemdam in Poëta excitauit; qualem in se quoque fuisse excitatum fatetur Lucretius, qui ita canit:

*Percussit thyrso laudum spes magna meum
cor.*

ta Phil.
ca. mer.
ent. 1.
Hrar.
sblec.
c.

Apud Seruium legimus, Virgilium Poëtam tres suos libros Æneidos Augusto recitasse. II. III. & VI. sed sextum maximè ob Octauiam Augusti sororem, Marcelli matrem, quem

quem Marcellum sibi Augustus adoptauerat, qui terris ereptus est, Anno XVIII suæ ætatis, morbo correptus. Hæc igitur Octauiæ, cum recitationi interesset, & Virgilius ad carmina illa venisset, circa finem VI. libri, quibus Marcelli luctum describit, animo defecisse dicitur, quando ad illum peruentum est locum.

*Heu miserande puer, si qua fata aspera
rumpas,*

Tu Marcellus eris.

Virgil.
lib. 6.

Æneid.

Ex eo animi deliquio agrè refocillata Octauiæ, fertur Virgilio silentium indixisse; sed dena sestertia pro singulis versibus numerari iussisse, qui versus sunt vnus & viginti numero. Poëta igitur paucis versibus meruit supra quinq; millia aureorum. Honorarunt & Homerum Cretenses, qui eum, ob illustre opus, mille numismatis dono datis condecorauerunt; idque genus honoris vt constaret etiam posteris, ac perennaret, publico loco columnæ incidendum curauerunt. Obtigit & Charilo pœtæ hic honos, qui pro singulis versibus singulos stateres reportauit. Antiochus autem ob pauca sanè carmina à Lysandro retulit pileum argento impletum. Neque omitti debet.

Seuerus

Seuerus Cæsar, qui Oppiano, quòd piscium genera, naturam, & qua arte singuli capiendi sint, numeris descripsisset, pro quolibet versu aureum iussit persolui; illaque sua munificentia tantam hominibus excitauit admirationem, vt Oppiani carmina, ad hodiernum vsque diem, aurea nominentur. Horum omnium carmina non solùm fuerunt inaurata, quia erant pretiosa, verùm etiam pretiosa fecit spes inaurandorum. Certè vix quisquam poëta fuit, qui non cecinit, vt caneretur; & non lusit, vt ei plauderetur. Vena poëtica sine laude, est arena sine calce. Hinc in Comœdijs consueta illa addebatur clausula: P L A V D I T E.

§. III.

Oratores, historici, &c. quantis honoribus sint cumulati?

Quin & oratores accendit laudis amor, & historicos, & alios scriptores, quorum libri lucernam olent. Neque enim cum seruilise schemâ procedere ratus est Cicero, quando dicere potuit: *Oratores visi sumus.* Et apud alios quoque magnam vim habuit populi acclamatio. Placuit & Demosthenes sibi, quando intellexit, nomen suum ad regem vsque Persarum perlatum esse. Nam

Plutarchi
in Demo-
sthene,